

שאלון לבנות ?

ובגלל הפחד הזה היא לא תגמור, ולא יסימו את זה, והם יגיעו רחוק מאוד אם גם לא ירצו בזה...

גורם של סחיטה ?

אבנרי: בצורה שאת מציגה את זה, אם זה לא יכול לשמש גורם של סחיטה של הבן כלפי הבת? כלומר, שהבת, מתוך פחד להישאר בחוץ, תעשה דברים שאחרת לא הייתה עושה?

שלומית: אני אתן דוגמה. באנו לי-חברה, היינו יוצאי תנועות-נוער, באנו כל הבנות לחברה, וכל הבנים היו פרייירים גדולים, ותמיד הם הלכו עם כל מיני בנות. סתאום הייתה איזה מין התקפה, וכל בת מצאה לה חבר, ומאז שררה כבר אידיליה. זה קרה כשהיינו בנות 17. הבנים בעצ'ם התרככו, והם לא רגילים להיות כבר בלי חברה. זה לא העניין שהם דחקא צרי' כיום בת. הם התרגלו שהחברה מכירה את'ם בתור זוג, והוא הולך אליה כל יום שישי, והוא לא צריך לטרוח לחפש וסל' פונים, והכל טוב והכל שקט, והכל הופך לעניין של הרגל. וזה שזה הופך להרגל, זה הרע שבעניין.

שרה: מה שאני רציתי לומר, זה ש'הרבה זוגות מתחתנים רק בגלל ההרגל הזה. הם יכולים להיות בהארמוניה מלאה, אבל על-ידי כך הם מפסידים חיות מסעי' רות, שהיו יכולות לקרות להם אילו היו נפרדים ומנסים לחפש משהו אחר לעצ'ם...

אלי: רגע אחד. אני מבין, מתוך ה'דברים, שההליכה-קבוע לא מפריעה רק ל'מחזור החיות. לפי הדברים אני מבין ש' זה גם מה שגורם אחר-כך לנשואין בלתי מאושרים.

כי מה קורה כאן? קורה שנוהג חברתי כשמייע כאן על האושר של הפרט.

באיזו צורה? חברה מורכבת כיום רק מ' זוגות שהולכים קבוע. בני זוג שנפרדים כבר אין להם סיכויים, או שיש להם ס' כיום הרבה יותר משיים, למצוא בני-זוג אחרים. לכן, מתוך חוסר ברירה, הם ממ' שכינים לבלתי-קבוע, ואחר כך הם מתחתנים מחוסר ברירה, וכך הם ממשיכים את כל החיים שלהם.

מיכאל: אני חושב שזה פשוט נוהג מוגזם, שחופעה כזו תוביל לנשואין בלתי מאושרים. זה לא חסיה, אבל זה מעין הכרח כזה. אני לא יודע, אולי אני צעיר מדי, אבל אני עוד לא ניתקלתי בשום חב' רה כזאת, ובשום סוג של חברות כזו. אני מכיר הרבה בנים ובנות שהחברות שלהם לא מבוססת רק על מצב קיראים "אהבה", אלא על מניעים של נוחיות וכל מיני דברים שהוכרו פה. אבל אני לא חושב שהסיבה, או אחת הסיבות, היא ה' פחד שמה הבת או הבן יישארו בודדים. אני לא מסכים להסבר הזה, ואיני מקבל כל מיני הסברים אחרים שניתנו לזה כאן.

אבנרי: אם כך, מה בעניין הגורם העיקרי המוביל להליכה-קבוע? אני ביני תיים רשמתי כאן לעצמי ארבע סיבות: (א) היתר המוסרי לעסוק בחיימין חופ' שיים, (ב) ההתקשרות הרישית, (ג) חתי' סכון הכספי, (ד) הנוחיות החברתית, או הפחד מהמאבק החברתי.

מיכאל: אני לא יכול להגיד איזה מ' הגורמים האלה מכריע, נזמה לי שכולם נכונים, והחשוב שבהם הוא הגורם החבר' תי. אני דיברתי כבר עם הרבה בנות על הנושא הזה. אני אישית מתנגד לרעיון ה' זה, למרות שאני בעצמי הולך-קבוע, אבל אחד הנימוקים העיקריים של הבנות הוא: "החברה היא כזאת", וכמה שאנחנו נתנגד לזה - החברה קי'א באמת כזאת.

על כל פנים, מה שיכול להביא אותי להליכה-קבוע, זה רק אהבה. מפני שזה פשוט ישעמם אותי באופן ודעתי אם אני לא אוהב אותה.

מהו יחס ההורים ?

אבנרי: במידה שעקבתי אחרי החיות על נושא זה בארצות-הברית, התרשמתי שסבורים שם כי תופעה זו גובעת משלטון הנשים מבחברה. דפוסיה קבועים על ידי נשים. כמה שמדובר כאן, מסתבר שאומנם זה נכון גם כאן במידה מסוימת. זה נותן ביטחון נוסף לבחורה, יותר מאשר לבחור. מה דעתכם: האם אין זה סימן שהחברה הישראלית החדשה הולכת בכיוון האמרי'...

סביב השולחן העגול

יושבים המשתת' פיס בפירוט ה' צעיר, כשבמרכז השולחן מונח המיקרופון, המחובר למכשיר ההקל' טה המקליט את דבריהם. יושבים מימין לשמאל (נגד כיוון השעון):

לחברה, הוא אמר לי: אתה מוכרח למצוא לך איזה חברה שתתאים לך, שתוכל לספר לה את הכל. תוכל להסביר לה את ה' בעיות שלך, שתייעץ לך.

הוא אמר לי: אם אתה לא אוהב את ה' חברה שאתה הולך איתה, תנסה למצוא לך חברה אחרת. אתה מוכרח למצוא לך מישהי כזאת...

אבנרי: כלומר: יש עוד גורם להליכה קבועה, מלבד השישה שכבר מנינו, והוא: הבריחה מן ההורים.

דנה: אדם שאינו מסוגל להיות מופנם, ולהחזיק את כל הבעיות בחוכמו, הוא מוצא לו חברה שתבין אותו. זה יותר נוח ובריא.

האומנם "כל" מותר ?

אבנרי: רציתי לשאול אתכם עוד פעם לגבי מה שאמרה שלומית בהתחלה. היינו: שהכל מותר אם הולכים קבוע. האם זה נכון? במידה וזוג הולך-קבוע - מה מתיר רה החברה ומה היא אוסרת, אם בכלל אוסרת?

שלומית: בדרך כלל הדעות לא חלר' קות שבחורה צריכה לשמור על עצמה עד לנשואין. זאת אומרת, מכבדים בת שיכולה לשמור על עצמה עד לנשואין...

אבנרי: להגיע עד קו הסיום מבלי להיפגע?

שלומית: נכון (צחוק כללי)... אבל אם יש חברים שהם הולכים-קבוע ונודע שהם עברו את הגבול המסויים הזה - אז החברה לא מאשימה אותם. החברה מצדיקה אותם. אם זה מתוך אהבה - אז מותר להם.

אבנרי: את מתכנתת שהחברה לא מער' דדת את זה, אבל היא מתייחסת לזה בסל' חנות?

שלומית: כן. זאת אומרת שהבת, ב' מיקרה זה, צודקת. היא לא בת זולה, היא בסדר, שמה הטוב לא נפגע. ונניח שהם גומרים, והיא את-כך הולכת עם בחור אחר, או הבחור ההוא לא יכעס עליה, משום שהוא יבין: הם אהבו אחד את ה' שני, וזה היה מותר לה.

אבל אני חושבת שזו תחילת הדרך ל' התדרדרות.

חיים: אני חושב שמבחינה זו יכולים לקחת דוגמה מחיי הקיבוץ. מה קורה ב' קיבוץ? אנחנו יודעים שחלק גדול מחיי הנשואין הם חיי-הימין. ובקיבוץ עושים דבר כזה: לפני שמתחתנים ננסים לחיות בחורמשפחה, וככה נותנים לזוג לעשות נסיון...

אבנרי: ההבדל הוא שבקיבוץ, בכני' סה להדרים-שפחה, זה הרבה יותר מהליכה קבועה. אבל האם אתה מסכים, חיים, למה ששלומית אומרת - שהחברה לא מעודדת ולא דוחפת לקראת זה, אבל מתייחסת לזה בסלחנות כאשר זה קורה?

לאה הולצמן, אברהם יניב, ירום בן-טובים, גללי, מרגלית הוניג, כנה, אלי תבור. השיחה שטפה באופן חופשי, ללא מעצורי-בושה.

חיים: אני חושב שהיחס של בני גי' לנו, היחס של חברה מהסוג שלנו, הוא די סלחני לבעיות האלה. הוא לא פורר' טאני והוא לא מתנכר לזה. הוא די סלחני.

יחסי מין לפני הנשואין

אבנרי: איננו מנסים כרגע לברר אם היחס הוא סלחני, אלא: מהו המוסר של ה' שכיכה הגילית שלכם?

מיכאל: יש להבדיל בין שני דברים. היחס האמיתי והיחס במקרה שיקרה משהו. לפי מה שידוע לי, הצעירים בני גילי הם מאוד סלחניים לבעייה הזאת, די מתקדמים, אם אפשר לקרוא לזה כך. רק כשיקרה משהו, או מתוך ההשפעה של ההורים, מתוך השפעה של החברה הגדולה יותר, וגם התנכרות של הבנות אל אותה בת, או עלול להיות משהו. עד אז חושבני שרובנו מאוד סלחניים...

אבנרי: רגע אחד, המלה "סלחניים", היא מאוד מסוכנת. השאלה היא: האם אתם סבורים שזה צריך להיות כך, או שאתם חושבים שאם זה קורה אז צריך לסלוח?

מדובר כאן, פשוט מאוד, על יחסים מיניים לפני הנשואין.

מיכאל: אני חושב שיחסים מיניים לפ' ני הנשואין, במיקרה של אהבה, הם הג' יוניים לגמרי. ברגע שזה הופך לפריצות מוסרית, אנחנו יודעים בדיוק מה זה, לא זנות, אלא סתם פריצות מוסרית, זה לא מוסרי בעיני.

אבנרי: למה אתה מתכוון במונח פרי' צות מוסרית? יחסי-מין ללא אהבה, ללא יחס ריגשי?

מיכאל: נכון. במיקרה כזה אני לא חושב שזה מותר. אבל יחסים מיניים לפני הנשואין במיקרה של אהבה ו/או יחס ריגשי, אני חושב שבימינו זה לא נורא.

אבנרי: מישוה מתנגד לדעה הזאת? להשקפה המוסרית הזאת?

יוסי: השאלה היא אם אתם מתנגדים לאותם היחסים בין נער לנערה הנעשים מתוך רגש, אבל אותו רגש הוא רגש מיני, או מתוך דחף מיני, האם זה פסול?

מיכאל: אני חושב שקשה מאוד להב' דיל בין אהבה ודחף מיני עמוק.

אלי: יש בכל זאת הבדל. דחף מיני הוא צורך ביאלולוגי, ואילו הרגש הוא תר' פעה פסיכולוגית.

יוסי: השאלה היא פשוטה: אם אותו בחור רוצה לשכב עם אותה בחורה, ואותה בחורה רוצה לשכב עם אותו בחור, אלה הרגשות שיש ביניהם. הוא לא רוצה ללכת אפלה קבוע, ולא שום דבר אחר. מדוע זה פסול?

שלומית: כי זה לא נהוג.

יוסי: אה, כי זה לא נהוג? (המשך בעמוד 22)